

[Anne Grete Holmsgård]

Jeg har nogle kommentarer til det, miljøministeren sagde først. Ministeren sagde bl.a., at forslaget som noget nyt indeholder et punkt om, at godkendelser kan gøres tidsbegrænsede. Det er ikke nyt. Det kan godkendelser faktisk godt ifølge miljøbeskyttelsesloven. Det står i § 41, stk. 4. Men for det første er det ikke en bestemmelse, der bliver brugt ret meget. For det andet er der ikke nogen garantier, sådan som det er formuleret, hverken i den nuværende miljøbeskyttelseslov eller i det forslag til lov for gensplejsning, der nu er til behandling. Jeg mener, det er urimeligt, at man i en sag som denne ikke gør det til et princip, at godkendelserne er tidsbegrænsede.

Det er rigtigt, at det er nyt, at godkendelserne kan trækkes tilbage. Efter den eksisterende miljøbeskyttelseslov kan man lukke produktionen. Jeg synes da, det er et fremskridt, at man kan trække godkendelserne tilbage, men det bør stå betydelig mere præcist, end det gør nu.

Nu ved jeg ikke, om miljøministeren havde tænkt sig at kommentere nogle af de ting, jeg sagde, i anden omgang, men for en sikkerheds skyld vil jeg i hvert tilfælde gerne spørge ministeren igen, om han finder, at de vilkår, der er ridset op for godkendelse og tilsyn, imødekommer det rimelige krav om et aktivt offentligt tilsyn. Er det ikke rimeligt, at det fremgår klart for det første, at tilsynet skal være aktivt, og for det andet, at der skal være opnået enighed om, på hvilken måde tilsynet og egenkontrollen skal kunne sammenlignes, inden man får en godkendelse? Men så er det vel også rimeligt, at det fremgår helt klart, at man ikke kan gøre det samme, som man har gjort med godkendelsen af Novos produktion i Kalundborg, som man har givet under forudsætning af, at de ekstra risikovurderinger giver et bestemt resultat.

Er det ikke rimeligt, at det fremgår klart, sådan at man har en ordentlig godkendelse, inden man går i gang? Hvis man giver en godkendelse på bestemte betingelser og oven i købet lægger det over til virksomheden selv at opfylde de betingelser, så ville det være en besynderlig virksomhed, der ikke kom til de konklusioner, der tjente den selv bedst. Det er lige meget, hvem man lægger det ud til, folk kan være nok så gode eller nok så meget det modsatte, resultatet er simpelt hen givet på forkant.

Så er der levnedsmiddelstyrelsen, og her vil jeg godt stille mine spørgsmål igen: finder ministeren det rimeligt, at man sætter noget som dette i gang, inden man er sikker på, at man har den ekspertise, der er nødvendig for, at lovens kontrolmekanisme og godkendelsesmekanisme kan komme til at fungere? Og hvordan vurderer ministeren egentlig muligheden for, at levnedsmiddelstyrelsen kan nå at få den ekspertise, og inden for hvilken årrække?

Et andet spørgsmål går på, hvem der skal føre tilsynet, hvis det er amterne, der skal give godkendelserne. Er det også amterne, selv om de ikke har ekspertisen og har måttet hente den hos levnedsmiddelstyrelsen? Er det, der er lagt op til, en konstruktion, hvor man siger, at det er amtet, men amtet skal først til levnedsmiddelstyrelsen for at få ekspertise til at give en godkendelse? Og i den løbende kontrol skal man hver gang omkring levnedsmiddelstyrelsen igen, fordi man ikke kan selv rent teknisk.

Hvis det er det, der er konstruktionen – sådan ser det ud – ville det vel være mere rimeligt at sige, at her bryder vi i hvert tilfælde i en overgangsperiode princippet om, at godkendelse og tilsyn ligger decentralt. Jeg er enig med ministeren i, at hovedprincippet for miljøbeskyttelse skal være, at det ligger decentralt, men jeg er ikke enig i, at man skal håndhæve det princip på en måde, hvor man i virkeligheden får noget, der er u håndterligt.

Til landbrugsministeren vil jeg godt sige, at jeg blev ærlig talt ikke meget klogere på, hvad det er for nogle områder, hvor der er overlapning, og hvordan landbrugsministeren stiller sig til eventuelle konflikter. Når man står med en gensplejset organisme, som kan komme ind under både den ene og den anden lov, hvad gør man så rent faktisk? Hvem er det, der har myndighed til at gribe ind? Er det ikke åbenlyst et problem, at den ene lov er mere lempelig end den anden? Vil det ikke automatisk betyde en tendens til, at man helst vil ind under den slappeste af lovgivningerne, hvis man gerne vil have en produktion i gang, eller hvis man gerne vil have en omsætning af produkter, hvori der indgår gensplejsede organismer, i gang?

Det kan godt være, at landbrugsministeren synes, at vi, der kritiserer landbruget, er lidt småsure, men jeg synes ærlig talt, der har været mange eksempler på konflikter mellem